

Тръгна дѣдо и нѣкой момци,

А двама останахъ —

Ненчови-тъ два другари —

При него сѣднахъ.

Стана Ненчо полегичка

И тръгна с' другари,

Говори имъ, той, излека :

„ Слушайте другари :

„ Я, да иде единъ отъ васъ,

„ В' дѣдови Златели,

„ Да обади, а, че тогазь —

„ Право да ся върви.

Затече ся младый Пенчо

Попыта и го срѣшна :

„ Готово е брате Ненчо ... “

Каза и ся усмихна,

Тѣй ми рѣче дѣдо Злати,

Той еще ся радва,

А чи има у тѣхъ гости,

Драго му е, казва.

XLIII.

Достигнахъ у Златеви,

А Злати на вратии ;

Вънъ да сѣднатъ не ги остави :

Въ къщи ги покани.

Тѣ ся свѣнѣхъ, като момци,

А той имъ продума :

„ Що глѣдате, бре, юнаци ?

„ Вървете кѣт' в' дома ...

„ Мойта къща и — на брата ми

„ Тѣ сѣ отворени —

„ Добри гости посрѣщаи :

„ Отъ баща — тѣй знайми ...

Разпослахъ на одѣра

Козяци, губери

Възглавници край одѣра

Сѣка, с' шарки, горѣ.